

יו"ר ירון

כניעה לצרכי השעה?

מועמדותו. בצורה זו רוצה סער לחזק על אחימאיר ועל צחי שימעיני למנות אותו כסגן-המנהל וכעורך חבט, ועל-ידי כך להבטיח את בחירתו כמנהל המחלקה בעוד שלוש שנים. נראה שלשני המועמדים האחרים אין כל סיכוי. אלי ניסן מנודה במחלקת-החדר שות. הוא היה סגן מנהל המחלקה בת-קופה בה היה צבי גיל מנהלה. תקופה זו נחשבת לגרועה ביותר בכל תולדות

מועמד סער

שומר של חדשות?

ואומץ-הלב, הוא יריב גדול של השילטון הנוכחי, ומסוכן לממשלה הרבה יותר מ-חיים יבין. הטיב להביע את רגשות ה-שילטון חבר-הוועד המנהל פאפו, שאינו משתייך למישפחה הלוחמת, ולכן מביע את התנגדותו לאחימאיר: „אני מעדיף כבר את חיים יבין על פני הצדיק הידוע יעקוב אחימאיר. הוא מסמל ההתחסדות, צדקות וגילגול עיניים לשמיים.“ אך נראה שפאפו לא יהיה חבר בוועדת-

לשבו. יבין החליט להתנהג יפה, ולקבל את התוכנית. עתה החל הקרב הגדול על הירי-שה, שאותה משאיר יבין אחריה. את הירוש תקבע ועדת מיכרוים, שבה ישבו שני חברי הוועד-המנהל של הרשות, אחד מהקואליציה ואחד מהאופוזיציה, מנכ"ל-הרשות, לפיד, מנהל הטלוויזיה, שימער-ני ונציג אגודת-העיתונאים. שימער-למיכרו יגשו, אם לא יהיו שינויים

לים מיקצועיים, אלא משיקולים פולי-טיים. אחרי תקופה של שלוש שנים יכול היה כל אחד מעובדי מחלקת-החדר שות, שבבתי הקפה הירושלמים טעמון וקמין מפגין מדי יום אומץ, גבריות ואנטי-מימסדיות, למצוא לעצמו תירוץ מדוע הוא נותן יד להדחה של הבוס שלו. זה נזכר שיבין לא קידם אותו מס-פיק, אחר נזכר בריב שהיה לו פעם עם המנהל.

החברים

בגדו

יבין מועדם לא חשב שהפרופסור ירון ויתר חברי הליכוד בוועד-המנהל יגלו לפתע דאגה עניינית למוסד עליו הם מופקדים, ולא יתנו ידם להדחה. אולם משני אנשי האופוזיציה בוועד-המנהל, העיתונאי דניאל („דני“) בלוך, והעסקן המיפגתי ניסים אלמוג, הוא ציפה לתמי-כה. שניים אלה אמנם התנגדו להדחה של יבין, אך עשו זאת בקול ענות חלושה. אמר עליהם הפרופסור ראובן ירון: „ההת-נגדות שלהם להדחת יבין היתה יותר מהסכמה מלאה. הם היו צריכים לשלם מס-שפתיים לעובדה שהם באופוזיציה, אבל הם רצו את יבין פחות ממני.“ במיק-רב זה צדק ירון. דני בלוך וניסים אל-מוג עברו על הדחת יבין לסדר היום. לדבריהם הם מרכיבים עתה את כל הכר-חות למען הבטחת מינויו של יעקוב אחימאיר לתפקיד, ולא רצו לבנון תח-מושת על מאבקי-עקר להצלת יבין. אך גם יבין עצמו לא נלחם. מלבד הלובי שהוא ניסה ליצור למענו, ולא בהצלחה גדולה, לא עשה יבין דבר. מייד אחרי שהודיעו לו על הדחתו, הוא ביקש, וקיבל, חופשה בת שבוע. הוא יצא עם אשתו, יוספה, וארבעת ילדיהם לנדיבות: „בלי כל הליכוד של הוועד-המנהל, בלי טלוויזיה ובלי עיתונים.“ אנשי המימסד ידעו איך להשתיק כל סערה צפויה מצידו של יבין. הם נתנו לו מייד שתי סוכריות שהמתיקו את הגלולה המרה, וגרמו לכך שיבין ית-נהג כמו ילד טוב. מייד אחרי חזרתו של יבין מחופשתו הוא יישלח על-ידי הרשות לכנס מנהלי-מחלקת-חדשות של איגוד השידור הא-

עד הרגע האחרון קיווה חיים יבין להינצל אך לא רק אנשי הליכוד רצו בהדחתו - גם חבריו בגדו בו. מי יהיה מנהל החדשות הבא של הטלוויזיה?

מחלקת-החדשות. גיל היה איש חלש, וני-סן היה עצל. במחלקת-החדשות היה ידוע שבכל מיקרה, אפילו אם פורצת מילחמה, אין להעיר את ניסן משנתו לפני השעה 11 בבוקר. מנהל כזה, אפילו אנשי הליכוד יודעים, אסור שיהיה למחלקת-החדשות. אך גם ניסן פעל למען יצירת לובי לבתי-רתו, כשהוא מנסה לנגן על המימד העדתי. ניסן הוא הספרדי היחיד מכל הארבעה שהציגו עצמם לתפקיד. סיכויו של מיכה לימור קלושים עוד יותר מאשר אלה של ניסן. לימור לא הצליח להשתלב בעבודת המחלקה מאז חזר מלונדון. יש הטוענים שיבין בלם את התקדמותו, אך אחרים אומרים, שלו היה לימור מוכשר וחרוץ, היה מצליח להתבלט, ולעבוד חרף התנגדותו של יבין. ההסבר להיענות הוועד-המנהל לדריש-תו של חיים יבין להחליט כבר עכשיו לגבי עתידו, במקום בחודש אוקטובר, טמון בשמו של מי שהיה צריך להיות המועמד החמישי לתפקיד, אברהם („כר“) קושניר. קושניר היה ראש הדסק הכלכלי בטלוויזיה, וקשר, אחרי המהפך, קשרים מצויינים עם ראשי הליכוד. כתש-לום עבור יחסו אליהם קיבל כושי את תפקיד הציר הכלכלי בשגרירות ישראל בלונדון.

כשחיפשו ראשי-הליכוד מועמד אחר במקומו של יבין, הועלה שמו של קושניר הנאמן. הם היו איתו במשא-ומתן ארוך, והבטיחו לו את התפקיד, אם רק יסכים. בשלב מסויים נדחתה הטלפון בין ירר-שלים ללונדון, נדמה היה שקושניר מסכים לחזור לארץ, ולקבל את ניהול המחלקה. או הודיעו ליבין שהפור נפל. רק אחר-כך התחרט, ככ הניראה, קושניר, והחליט להישאר בלונדון במקום להיכנס למה שהוא כינה פעם: „קן הצרעות הגדול ביותר בארץ“, בהתייחסו למחלקת-החד-שות של הטלוויזיה.

המיכרוים. ככל הנראה, יהיו מיכה ינון או צבי („הזי“) זינדר חברים בוועד זה מטעם הקואליציה. גם אם הם יתנגדו לאחימאיר, מובטחת לו תמיכה של איש האופוזיציה, ושל נציג אגודת-העיתונאים. גם לפיד יתמוך, ככל הנראה, באחימאיר. לפיד עדיין טווה את מערכת הקשרים והיחסים שלו עם המערך, ולדעתו מינויו של אחימאיר יירצה את שימערן פרס, ויב-טיח אולי את המשך עבודתו של לפיד ברשות, גם אחרי שהמערך יעלה לשיל-טון. לגבי הצבעתו של שימעיני עדיין חלוקות הדעות. יש הטוענים ששימעיני יחשוב שבמקרה זה הבוס שלו הוא לפיד, ולכן יצביע עבור אחימאיר, ויש הטוע-נים ששימעיני יחליט שהבוס שלו במקרה זה הוא הפרופסור ירון, ואז הוא יצביע נגד אחימאיר.

קו

הצרעות

המועמד האחר הוא טוביה סער. סער הוא איש רדיו וטלוויזיה ותיק, ששהה תקופה ארוכה בחוץ-לארץ, שלא במסגרת הרשות, ושם רק לפני כמה שנים לישראל. את סער אין אהבים בר-מחלקת-החדשות, ואין לו כמעט ידיד אחד שם. יריביו של סער טוענים שהוא ישתמש בסמכויותיו כמנהל-החדשות, אם ייבחר, כדי למצוא-אחן בעיני הממונים עליו, וכי יהפוך לשומר של מחלקת-החדשות במקום למנהל שלה. בשבועות האחרונים עבד סער קשה כדי להקים לעצמו לובי של אישי-ציבור וחב-רייכנסת. למרות שאחימאיר לא ערך אפילו שיחה אחת במגמה להשיג לעצמו תמיכה עדיין חושבים שבמיקרה זה ינצח השכל הישר, ואחימאיר ייבחר. אולם גם כשהיה ברור לסער שאין לו כל סיכוי נגד אחימאיר, הוא יגיש את

של הרגע האחרון, ארבעה מועמדים: סגנו של יבין יעקוב אחימאיר, עורך מוקד טוביה סער, מי שהיה בעבר הרחוק סגן מנהל מחלקת החדשות ועורך התוכנית הכושלת דלת פתוחה, אלי ניסן, ומי ש היה כתב הטלוויזיה בלונדון מיכה לימור. אין ספק שהטוב ביותר לתפקיד, ובעל הסיכויים הרבים ביותר הוא יעקוב אחי-מאיר. אנשי הליכוד אינם יכולים להתנגד לו בריש גלי משום שאחימאיר בא מה-מישפחה הלוחמת, אולם גם הם יודעים שאחימאיר, בעל המצפון, הכבוד-העצמי

רופי, שיערך בסרדיניה, כוונתם של כני-סים כאלה היא לערוך השתלמויות למנהלי מחלקת-חדשות. מהבחינה העניינית, לא היה צריך יבין לנסוע, ונסיעתו היא בני-בזו כספי ציבור. כשהוא יחזור, הוא כבר לא יהיה יותר מנהל-מחלקת-חדשות, וכל מה שהוא יכול ללמוד בכנס לא יוכל לשרת אותו או את הטלוויזיה. הסוכריה השנייה היא סוכריה-עלית-נאי. ליבין הוסבר שאם הוא יתנהג יפה, הוא לא יהיה סתם כתב במחלקה, אלא יקבל תוכנית ראינות אישית, שתשודר את

חבריו עזריאל פאפו אופוזיציה לאומית-דתית